

Полтавський письменник - прозаїк, ветеран і інвалід Великої Вітчизняної війни, комуніст Л. П. Бразов нещодавно порадував читачів своєю новою книгою «ЗОСТАТИСЯ САМИМ СОБОЮ» (Харків, «Прапор», 1985), котра складається з двох повістей — перша повторює назву книги, друга

звинувачує її в хабарництвах. Неспокійно на душі в цієї чудової жінки, нерідко вона хворіє, нервує. І все ж, незважаючи на все це, свій обов'язок лікаря вона виконує сумлінно. Душа її не очерствіла, доброзичлива до людей.

Симпатизуємо ми й працівникові театру Левкові

він мріє про високі службові пости, яких хотів би досягти шляхом підлабузництва, хамелеонства та обману.

Для найповнішого викриття підлих дій цього героя автор вдається до прийому перевтілення — дух і сутність Мигулі переселяє в тіло молодого хлопця Леоніда Угорця. На цьому й побудовано сюжет повісті, яка закінчується переконливою перемогою добра над злом — Левкові знову повертається його тілесний образ, а зістаріле тіло Мигулі безславно гине. Отже добро завжди залишається добром. Зло — тимчасове, добро — вічне.

І в другій повісті «За домашніми обставинами» також вирішується проблема сучасного життя. Як і перша, так і ця повість побудована на вигаданому сюжеті. Головний персонаж Цезар Бабій утратив слух, але згодом його якийсь дідусь - «чудотворець» вилікував, і вухо Цезаря перетворилося на мембрану, котра могла вловлювати розмови людей навіть на значній відстані. І ось за таких умов Цезар міг вільно проникати в таємниці своїх знайомих і друзів, бачити їх часто не порядні душі, їх внутрішній світ, далекий від чесності й порядності.

Цілком заслужено ця книга Л. П. Бразова й інша його книга — «Такий довгий шлях» висунуті полтавською громадською на присудження республіканської премії імені Лесі Українки в 1986 році.

Ол. КУЗЬМЕНКО.

ЖИТТЄВА ПРАВДА

— «За домашніми обставинами». В обох автор піднімає важливі морально-етичні проблеми нашого бурхливого сьогодення.

Загальновідомо, що в житті в абсолютній більшості випадків зустрічаються прекрасні люди — працюючі, з розвиненим почуттям обов'язку, чесні й порядні в побуті, в ставленні до рідних і товаришів. Про це автор переконливо говорить у гостросюжетній повісті «Зостатися самим собою». Саме тут йдеться про людей, котрі є окрасою нашого суспільства.

Ось Ольга Василівна Журбенко — заслужений лікар республіки, колишній фронтовий лікар, котра врятувала життя сотням радянських воїнів. Суворі доля випала їй — в час війни загинули її діти, нещодавно помер її чоловік, генерал. А тут ще хтось і анонімки пише на неї, незаслужено

Угорцю — висококваліфікованому водієві вантажної автомашини, щиро закоханому в молоду й талановиту артистку Варю Сторіжко. Викликають нашу схильність й інші герої повісті, зокрема поштарка Ліза Калатур, партійний ватажок лікарні Тимофій Павлович, сестра Ольги Василівни Глафіра, мати Левка Уляна Сидорівна.

Та, на жаль, у нашому житті ще іноді зустрічаються підлі люди, котрі приносять нам не просто прикрощі й непорозуміння, а часом нещастя й горе. До таких у повісті належить завідуючий авторемонтними майстернями Федір Панасович Мигуля — людина дріб'язкова, заздрісна вкрай морально розбещена. Це він пише анонімки листи з наклепами на свою родичку Ольгу Журбенко, навіть на її покійного чоловіка. Це він постійно зраджує своїй дружині. Це